

gédkezett eddig, de főleg kis testű kutyák képzésével foglalkozott, míg egy szép napon egy hajtásra érkezett németországi kollégák hozták magukkal leopárdkutyáikat. Ez volt az első találkozás a fajtával, ami nagyon is mély nyomot hagyott benne. Lenyűgözte a kutyák temperamentuma és az a tény, hogy nagy vehemenciával állják a vadat. Egyetlen aggodalma volt csupán, lévén eddig csak foxjiai voltak: tartott tőle, hogy míg „a kis kutya repül, a nagy eltörik” egy szerencsétlen találkozás következtében. Meglepő módon

körülmények között. Divatos kiképzés és/vagy szórakozás embernek és állatnak a „bay pen”, ami egy vaddisznókerhez hasonló mesterséges gyakorlóhely, ahol a kutyák megmutathatják stílusukat, alkalmasságukat. Egyfajta ösztönpróba, valamint a kontroll tanulására alkalmas szituáció. Ebből hazájukban versenyeket is szerveznek, különböző pontozásos szempontok szerint összevéve a kutyák tudását.

Nem véletlen tehát, hogy ez a kisleány eddig nem okozott csalódást, a vérében van az erdő ismerete. Noha testvéreinek „csak” az aktív élet és a sport jut, ebben szintén kimagasló teljesítményt mutatnak.

Mostanában divat a merle színváltozat (foltos). De ez a fajta már akkor is ezekben a színekben pompázott, mikor még nem volt az. Nyilván megkapó a szemnek, de tenyésztője elmondta, a szolid (egyszínű) ellenállóbb. Mint minden fajtánál, a világos szőr/bőr vagy szemszín érzékenységet hoz magával. Szerencsére még nincs belőle annyi Európában, hogy a jó minőségű párosításokban ez problémát okozzon.

„A fajta eleve nem való mindenkinek, ezért nagy hibát követ el az, aki a színe miatt választja a kutyát, és még nagyobbat a tenyésztő, ha kizárólag küllemcélok miatt odaadja. Borítékolható a boldogtalan kutya–boldogtalan gazdi páros” – mondja a tenyésztő.

Lételeme a munka. Nincs unatkozó leopárdkutya: feltalálja és elfoglalja magát. Jeleskedik sok területen: szemlykeresés, romkeresés, műnyúlhajtás, agárpályás futás, engedelmes munka BH/IPO, canicross – és most már vaddisznóhajtás is.

A hazai fiatal tenyésztőcsapat azért dolgozik, hogy ezt a csodálatos fajtát ne a színe alapján ítéljék meg. A gyökerei és származása révén hamisíthatatlan és rendíthetetlen vadászkutya. Kiemelkedően gyors, okos, figyelmes, kitartó, engedelmes, és gazdájának hű társa. Ezeket a tulajdonságokat kihasználva válhat szuper sportkutyává, remek mentőkutyává, kitartó segítőkutyává, átlag feletti szimatú keresőkutyává vagy aktív család bátor őrzőjévé.

Tóbiás Zsófia

Catahoula leopárdkutya – az indiánok vadászkutyája

A leopárdkutya a tengerentúlról érkezett hazánkba, hogy Európában is bizonyítsa: ízig-vérig munkakutya, és helye van a sokoldalú kutyák között.

Általános jellemzők

A leopárdkutya középestől középnagyig terjedő termetű, rövid szőrű kutya, széles fejjel, közepes méretű fülekkel, hosszú farokkal. Jó izomzatú, erős, de nem testes fajta, amelynek tulajdonságai fűgeségre és nagy állóképességre utalnak.

A fajta neve miatt sokan azt feltételezik, hogy a fajta összes egyedére azonos szőr- és szemszín jellemző. Valójában igen változatos színekben és mintákban jelenik meg, és a szeme színe is széles palettán mozog.

Nem szokatlan, ha tartózkodó az idegenekkel szemben, de se nem agresszív, se nem félnék típus. Független, határozott és territorialis kutya, amely megkívánja a fajtaértő, erőskező gazdát.

Kialakulása

A fajta története az 1600-as évekig nyúlik vissza. Származási helye az Amerikai Egyesült Államok, ahol a legősibb fajták közé tartozik. Az egyetlen ismert háziiasított, őshonos amerikai kutya-fajta. A bennszülött amerikai indiánok mellett vadászott, ezért gyakran nevezik „indián kutyának”. Pontos eredete nem ismert, kialakulására több elmélet is létezik. Valószínűleg néhány vad (vörös farkas) és később néhány, európai telepesek által hozott (spanyol, francia, angol) fajta lehetnek a gyökerei. Változatos színét is a bevándorlóknek köszönheti, a velük érkező agarak, masztifok és kopók szintén igazítottak a fajta vérvonalán. A hasonlóan ősi származású Beauceron (és annak kék merle változata) csak nemesített az összképen, amit a fajta ma mutat.

1979 óta hivatalosan az észak-amerikai Louisiana állam jelképe.

A mindenes

Hazájában elsősorban vaddisznóvadászatra használják, ám remekül megállja a helyét a marhaterelésben is. Erős és agilis kutya, amely nem riad meg semmitől, ám használja a fejét.

Hazánkban jelenleg kis egyedszámú populáció található, a kutyák különböző területeken bizonyítanak. Még csak néhány generáció nőtt fel Magyarországon, és most került az első kölyök olyan szakmai kézbe, ahol a gyökereinek is hasznát veszi. Eddig leginkább sportteljesítményéről volt ismert a kutyások körében, ám most itt a lehetőség, hogy a fajta megvillantsa tehetségét abban, amire valójában szellektáltak.

Az eddigi visszajelzések nagyon jók. Egy magyarországi tenyészet sarja, Thunder még csak 9 hónapos, de amerre jár, nagy feltűnést kelt. Már eleve a hangja tiszteletet parancsoló, nem véletlenül kapta a „Mennydörgés” nevet. Gazdája, *Schneider Róbert* azzal kereste meg a kennelt, hogy munkára fogná a fajtát. Elsősorban vadkárrelhárítással, utánkereséssel és vaddisznóhajtással foglalkoznak. Thunder ösztönösen és jól teszi a dolgát, bár ebben segítségére van két foxi társa, amelyektől tanultak.

Néha meglepetést okoz ez a növények kutya: nem megy bele veszélyes vagy kilátástalan helyzetekbe, ám mégis megbízhatóan kutatja fel a vadat, hiba nélkül jelzi és ugrasztja ki a rejtekből, ha viszont úgy ítéli meg, kitartóan ugatva várja társai segítségét.

Róbert Zirc környékén tagja egy profi csapatnak, amelynek tagjai mind nagyon elégedettek a kutyával. Fiatalkorra ellenére nagyon stabil és tehetséges. Róbert vaddisznóhajtásokon se

azonban Thunder pontosan felméri az erőviszonyokat, és a terrierhez képest kevésbé „bolond”, nagyon is tudja, mit csinál! Mennydörgő hangjával a vadat is meglepi, tiszteletet parancsolóan lép fel vele szemben.

Kérésünkre elmondta, hogy mivel a kölyök februárban érkezett hozzá, már az idény vége felé jártak, így leginkább csapán kezdtek gyakorolni. Kíváncsi volt a kutya szimatára, és előbb néhány perces, később többórás nyomon is tesztelte képességeit. Elmondása szerint nem tudna részletesen beszámolni ennek lépéseiről, mert mintha villám csapott volna a kutyába, azonnal tudta, mi a dolga. Az orrát fel sem emelte a földről, és szépen mutatta az utat. A szarvaslábak nem mentek kárba, mindig megtalálta őket ez a szépreményű kölyök.

Mikor arról kérdeztük, hogy miben látja a különbséget a terrier típusú kutyák és a leopárdok között, nemes egyszerűséggel azt válaszolta, hogy némi foxira féket kell tenni, másikkra meg gázt. A leopárd ennél precízebb műszer, csak finom beállításra van szükség. Nagyon gazdás kutya, éles szituációban is figyelni a gazdája és a közötte lévő távolságot (ám ez lehet, hogy a későbbiekben megváltozik).

Thunder szülei Amerikában élnek, és falkában vadásznak, kevésbé kontrollált

